

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi K. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt III Ca [...]
w sprawie z wniosku K. B.
przy uczestnictwie R. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2017 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia, o którym mowa w art. 519² § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² oraz w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku (postanowienia) z prawem, „skoro jest ono elementem

konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok (odpowiednio postanowienie) niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to wyrok, który jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć, zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Zdaniem wnioskodawczyni Sąd Okręgowy oddalając jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. naruszył prawo procesowe art. 321 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 567 § 3 k.p.c. i w związku z art. 684 k.p.c. oraz art. 378 § 1 w związku z art. 384 k.p.c. i w związku z art. 13 § 2 k.p.c., a także prawo materialne - art. 31 § 1 k.r.i.o i art. 33 pkt 2 k.r.i.o. w związku z art. 60 k.c. i art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie, a wyrok jest niezgodny z art. 31 § 1 k.r.i.o. i art. 33 pkt 2 k.r.i.o., wobec błędnego ustalenia, iż w skład majątku wspólnego wchodzi jedynie 6 (zamiast 9) udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością A. wadliwego uznania, iż trzy udziały stanowią majątek osobisty uczestnika i w efekcie zaniżenia należnych skarżącej spłat o kwotę 51.655,67 zł.

Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż w skład majątku wspólnego wchodzi kwota ze zbycia jedynie sześciu udziałów w spółce A., gdyż trzy udziały stanowią majątek osobisty uczestnika był efektem oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcia, iż trzy udziały zostały sfinansowane z darowizny dokonanej na rzecz uczestnika i jako takie weszły do jego majątku osobistego (k. 927-928). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zdanie 2

k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy jej rozpoznawaniu jest związany ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 424¹² w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.) z której wynika, iż w efekcie przeprowadzonej oceny dowodów, w tym zeznań stron, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w skład majątku wspólnego wchodzi kwota 206.622, 66 zł ze sprzedaży 6 udziałów w spółce A.. Mimo formalnego oparcia przez skarżącą skargi na wyżej wymienionych zarzutach dotyczących prawa materialnego i procesowego, argumentacja skargi koncentruje się w istocie na polemice z ustaleniami i oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy i prezentacji ich własnej wersji i oceny oraz potrzeby wyciągnięcia odmiennych wniosków, co do zaliczenia spornych udziałów. Stanowisko skarżącej sprowadza się do tezy, iż gdyby Sąd Okręgowy prawidłowo przeanalizował zeznania stron i ich stanowiska prezentowane w toku postępowania oraz zeznania świadka R. B. doszedłby do przekonania, iż w skład majątku wspólnego wchodziło dziewięć, a nie sześć udziałów.

Wnioskodawczyni nie przedstawiła wywodu prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżone postanowienie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności), albo, że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Analiza wniesionej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego postanowienia, przy uwzględnieniu zasady związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia wskazuje, iż jest ona oczywiście bezzasadna.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), orzekając o kosztach wywołanych wniesieniem skargi na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ w związku z art. 424¹² k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 i § 5 pkt 6 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

